SJORS KRIJGT EEN HORLOGE

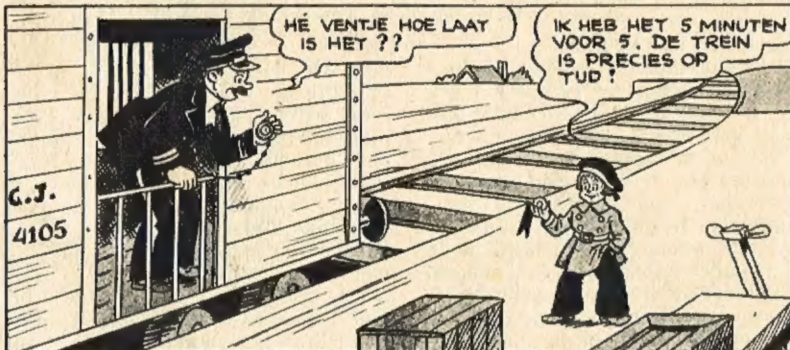
VOORZITTER VAN DE REBELLENCLUB

PETERMANNETJE

DOOR C. DE ZEEUW

Teekening Laura Kuipers

Heel lang geleden leefde er in ons land in het stadje Veenburg een timmerman, die Peter heette en omdat hij zo klein was, door ieder Petermannetje genoemd werd. Maar alle mensen hielden van hem. Hij was goedhartig en vriendelijk, en daar hij zijn vak in de puntjes kende, had hij het altijd verbazend druk. En tóch werd het brave mannetje wel eens geplaagd, want hij kon niet goed op de klok kijken!

Hij had het natuurlijk vroeger wel geleerd, maar hij kon het niet onthouden. Hij deed er zijn best wel voor, maar hij vergat het telkens, omdat hij het zo druk had met zijn werk.

En het zou misschien lang zo erg niet geweest zijn, als Pepikaros, de tovenaar, zich niet met Petermannetje bemoeid had. Pepikaros woonde ergens buiten het stadje in een oude knotwilg, en de mensen hadden een hekel aan hem. Pepikaros toverde dol-, dolgraag. Maar hij deed het niet, om de mensen te helpen, o neen! Hij deed het alleen maar om te plagen. Ja, de kinderen plaagde hij ook!

Petermannetje had ook veel van de dwaze invallen van Pepikaros te lijden.

Wel had de kleine timmerman het geweldig druk, zoals je weet, maar 's avonds nam hij toch altijd, vóór hij slapen ging, een oud klokje, en zo oefende hij zich geduldig in het op de wijzerplaat kijken. Maar als hij dan ijverig aan het leren was, en de wijzers telkens een beetje verzette, liet de tovenaar ze razend snel in het rond vliegen, of hij zette ze zó vast, dat ze onmogelijk konden bewegen.

Geen wonder, dat het arme Petermannetje maar niet kon leren zien, hoe laat het was.

Maar de burgemeester had medelijden met hem. Hij vond het vreselijk, dat het aardige mannetje zo geplaagd werd, en daarom zei hij dan ook op zekere dag:

„Hoor eens, Peter, dat kan zó niet langer! Alle mensen kunnen op de klok kijken, en jij alleen niet! Daar moet verandering in komen! Ik wil, dat je elke morgen een kwartiertje bij mij komt, want ik heb besloten, je les te geven."

De kleine timmerman vond dit natuurlijk heel prettig. Iedere morgen ging hij naar den burgemeester en als hij weer in zijn huisje kwam, nam hij dadelijk zijn klokje en begon zich nog een poosje vlijtig te oefenen. Hij draaide de wijzers dan telkens een eindje vooruit, en dan probeerde hij vlug te zeggen, hoe laat het was.

De burgemeester vond het heel prettig, dat Petermannetje zo ijverig was, en op een morgen zei hij:

„Je kunt het nu wel alleen. Morgenochtend kom je voor het laatst, maar.... precies om vijf minuten over half elf. Als je op tijd bent, weet ik, dat je werkelijk op de klok kunt kijken, en dan krijg je van mij een cadeau en je mag dadelijk aan 'n nieuw kippenhok beginnen."

Pepikaros had zich tussen het groen verscholen!

„Wou jij een kippenhok maken, en nog een beloning krijgen óók?" lachte hij vrolijk. „Nee, Petermannetje, dat gebeurt niet, hoor! Je zult nog zeven weken moeten wachten. Maar je behoeft niet bang te zijn, dat ik je klokje betoveren zal. Ik ga er alleen maar een beetje mee spelen."

Pepikaros schaterde het uit van de pret, en.... wip, daar zat hij plotseling op het uiterste puntje van 'n hoge boomtak. Hij wierp zijn rode punthoed hoog in de lucht en deed hem toen weer behendig op zijn hoofd tuimelen.

's Avonds kon Petermannetje maar niet in slaap komen. Hij dacht maar aan het hok, dat hij zou mogen maken, en aan het cadeau, dat hij zou krijgen, als hij precies op tijd bij den burgemeester kwam. Vijf minuten over half elf.... geen halve minuut later, maar ook geen half minuutje te vroeg! Maar Petermannetje was niet bang, dat hij zich vergissen zou. Hij wist nu, hoe hij op de klok moest kijken en hij zou het bewijzen ook!

Maar om één uur viel Petermannetje toch in slaap, en een uurtje later sloop de tovenaar zijn huisje binnen. Hij ging onhoorbaar naar het kamertje, waar de kleine timmerman sliep, en nam het klokje, dat op een tafeltje bij het bed stond. Toen draaide hij snel de wijzers in het rond.

„Hi-hi-hi!" grinnikte hij vrolijk. „Je klokje is nu zeker wel vier uur vóór, Peterman! Als je straks bij den burgemeester schelt, ligt hij nog lekkertjes te slapen, omdat het dan nog maar half zeven is! Ik denk, dat hij het wel heel aardig zal vinden!"

En de volgende morgen....

„Maar, Peter, je bent precies op tijd!" sprak de burgemeester vrolijk. „Geen minuut te laat, maar ook geen minuut te vroeg. Nu weet ik, dat je op de klok kunt kijken! Kijk eens, dat is voor jou! Vind je het niet mooi?"

De burgemeester overhandigde hem nu een grote, platte houten doos en Petermannetje begon te beven van blijdschap. Hij deed de doos open, en.... ze was gevuld met prachtig, nieuw gereedschap!

„O, o, o! Hoe mooi!" juichte Petermannetje verrukt. „Een zaag! Een hamer! Een nijptang! Een schaaf! Boren en pakjes spijkers! O, o, o! En dan die lijmpot en die beitels daar! Dank u wel, mijnheer de burgemeester, dank u wel!"

„Geen dank, Peter!" sprak de burgemeester vriendelijk. „Je hebt de doos werkelijk verdiend. Nu moet je vanmorgen maar aan het hok beginnen, hoor!"

„Maar hoe kán dat nu!" zeg je natuurlijk. „Petermannetje kón niet op tijd bij den burgemeester zijn, want Pepikaros had het klokje wel vier uur vóór gezet!"

Ja, dat denk je, en.... Pepikaros dacht het ook.

Maar.... hij had zichzelf gefopt, want hij had de wijzers in het donker geen vier, maar precies twaalf uur vooruit gedraaid.

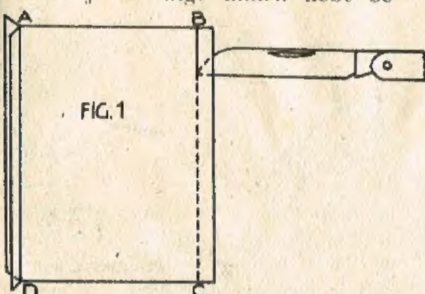

Op de Antillen-eilanden leven een soort reuzenkanjers van sprinkhanen, die er niet tegen opzien zelfs muizen aan te vallen. Hier heb je zo'n sinjeur aan 't werk.

PUZZLEHOEKJE

Van een gewone speelkaart een keten te maken

Dit kunststukje, dat weliswaar niet meer nieuw is, is toch, naar ik meen, aan de meesten van mijn jeugdige vriendjes en vriendinnetjes onbekend. Ik wil het hun daarom gaarne leren. Het vereist wel enige zorg en handigheid, maar ik twijfel niet, of je zult, wanneer je 't enige malen hebt be-

proefd, gemakkelijk het kunstje ten uitvoer kunnen brengen.

Van een gewone speelkaart worden de beide langste zijden over 'n breedte van ongeveer 5 mm opengespleten. Daartoe wordt met de punt van een scherp zakmes een der hoeken opengespleten en daarna het mes in de lengterichting der kaart doorgetrokken. Dit wordt voor de andere lange zijde herhaald. Een en ander is duidelijk gemaakt in fig. 1; de linkerzijde der kaart is daarbij opengespleten, bij de rechter wordt deze bewerking herhaald.

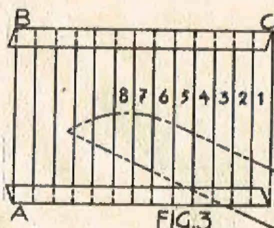
Vervolgens wordt het gedeelte der kaart, dat niet gespleten is en dat in fig. 1 is aangegeven met de letters *a, b, c, d,* met behulp van het mes en een liniaal in de breedterichting der kaart in stroken van plm. 5 mm breedte gesneden, zodat de kaart er gaat uitzien als in fig. 2 is afgebeeld. Hierbij moet worden zorg gedragen, dat je niet te ver doorsnijdt, m.a.w. dat je niet met je mes over de lijnen *a-d* en *b-c* komt.

A E B
FIG. 2
D F C

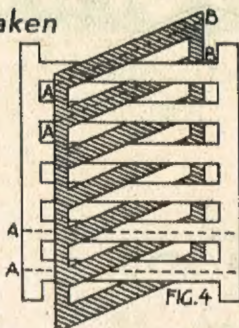
Natuurlijk kan de kaart, na het splijten der kanten, ook in het midden om de lijn *e-f* worden dubbelgevouwen en de stroken worden verkregen door het dubbelgevouwen gedeelte *a, b, c, d* met de schaar te knippen.

Wanneer je hiermee gereed bent, komt het moeilijkste gedeelte van het werk.

De gespleten randen van de kaart worden naar weerskanten omgevouwen, zodat ze tegen het ongespleten gedeelte komen te liggen. Vervolgens wordt de kaart vlak op tafel gelegd en het mes

zodanig door de stroken, waaruit het deel *a, b, c, d* bestaat, gestoken, dat de stroken opeenvolgend onder en boven het mes komen. Voorzichtig wordt nu de rand *a-d* doorgesneden. Daarna steekt men het mes, nu met het scherp naar de zijde *b-c* gekeerd, opnieuw door de stroken der kaart, daarbij evenwel in acht nemend, dat de stroken die eerst *boven* het mes waren, er nu *onder* moeten komen, en omgekeerd. Stelt fig. 3 de toestand voor bij het doorsnijden van de zijde *a-d*, dan zullen dus, voor het opensnijden van de zijde *b-c*, de stroken 1, 3, 5, 7 enz., die nu *onder* het mes zijn, daar *boven* moeten komen, de stroken 2, 4, 6, 8 enz. daar *onder*.

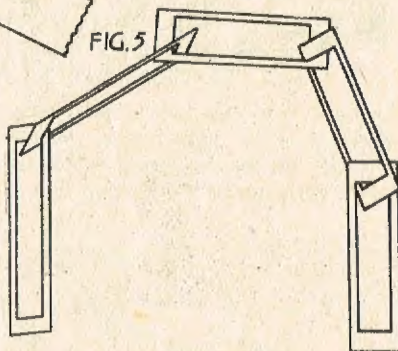

Wanneer nu de, vóór het opensnijden omgebogen, gespleten randen worden teruggebogen, zal de kaart er dus uitzien als in fig. 4 is aangegeven.

Ben je zó ver gekomen, dan moet de schaar ter hand genomen worden. Alle stroken der kaart worden nu volgens de lijnen *a-b* doorgeknipt; dit moet met enige zorg geschieden, opdat bij het knippen van de stroken der ene helft, niet ook die van de andere helft worden doorgesneden. Bij dit doorknippen zal dan vanzelf de ketting ontstaan, waarvan in fig. 5 enkele schakels zijn voorgesteld.

Gemakkelijk zul je allen, hoop ik, inzien, dat dit resultaat, dat den oningewijde enigszins wonderbaarlijk moet voorkomen, alleen dáárdoor bereikt wordt, dat bij de aanvang de beide lange zijden der kaart werden gespleten.

Het spreekt vanzelf, dat in plaats van een speelkaart elke andere kaart (visitekaartje, correspondentiekaartje) gebezigd kan worden.

1		2		3		4
	■		■		■	
5		■	6	■	7	
	■	8				
9	10	■		■	11	
■	12					■
13				■	14	

KRUISWOORDRAADSEL

Van links naar rechts: 1. kunnen bijna alle jongens en meisjes om vlug vooruit te komen; 5. reeds; 7. muzieknoot; 8. niets; 9. niet uit; 11. afkorting van Adriaan; 12. soort bomen; 13. verkorte en halve jongensnaam; 14. muzieknoot.

Van boven naar beneden: 1. zeer mooi; 2. gezond voedsel; 3. muzieknoot; 4. kompasstreek of windrichting; 6. maak je van je hand; 10. gebruiken de vissers; 11. verkorting van Anna.

NAAMKAARTJE

Door omzetting van de letters van naam en woonplaats kun je het beroep van dezen persoon vinden.

R. R. E. HEILREWEL
IJlst.

Oplossing vorig nummer:

ZONDERLINGE STEEN

LEIDEN. Het aantal tekens gaf de plaats aan van de letter in het alfabet. Op de eerste steen stonden 12 tekens, dus L, op de volgende 5, dus een E, enz.

TOMMIE'S AVONTUREN

DOOR PIET BROOS

„Is nogal eenvoudig!" antwoordde Tommie. „Ik maak het touw nu aan een van de rotspunten vast en wandel als een koorddanser naar de overkant!" De professor werd bleek van schrik!

„Zou je het wel wagen?" vroeg hij. „Het is levensgevaarlijk!" Maar Tommie was niet van zijn plan af te brengen en stapte op 't koord. Met uitgebreide armen hield hij zich in evenwicht.

Nu en dan dreigde hij te vallen en in het water te storten, maar met kunst- en vliegwerk hield hij zich in evenwicht en bereikte de overkant. De professor stond gewoon te trillen.

Heelhuids kwam Tommie aan de overkant. „Hoera, ik ben er!" schreeuwde hij. „Maar ik nog niet!" riep de professor terug. „Ik geloof dat ik het maar op dezelfde manier probeer als jij!"

En waarachtig, hij stapte op het touw en schuifelde naar de overkant. Maar dat liep faliekant uit en hoe hij ook manoeuvreerde, hij wist zijn evenwicht niet te bewaren.

Hij viel, maar greep zich nog bijtijds aan het touw vast en daar hing hij nu te bengelen. Al gauw was hij over de schrik heen en langs het touw trok hij zich naar de oever.

Daar stond Tommie klaar om hem uit de rivier te trekken en ze deden samen een rondedans van vreugde omdat ze 't er goed afgebracht hadden. „Jij hebt mijn leven gered!" zei de prof.

„En nu gaan we echt eitjes bakken!" Onder zijn kazak vandaan haalde hij de twee olifantenstruiseieren. „Ik ga mijn spullen in de zon hangen en jij maakt spiegeleitjes, Tommie."

De professor hing zijn spullen op een tak en Tommie zocht wat stenen op om er een oventje van te bouwen. En daarna maakten ze een vuurtje, bakten de eieren en smulden ze op.

PANORAMA VAN 11 DECEMBER 1941, No. 50 — HUMOR

DE GEDENKSCHRIFTEN VAN EEN BAKVISCH

VIERENDERTIGSTE DRAMA:

WAT IK MET SINTERKLAAS BELEEFDE

Voor zulke nuchtere cynische menschen als meneer Zuur was het de vijfde December, maar voor het levende gedeelte van de menschheid was het dien dag strooiavond of pakjesavond. Toen mijn baas platen om poppen aan te kleeden aan een balk stond te punaisen, dacht ik: die stakker heeft toch maar niets aan zoo'n feest, en aanstonds besloot ik, een zonnestraal in zijn leven te priemen en iets aan zijn opvoeding te doen. Dus toen hij boven op de trap ging zitten en een sigaret opstak, zei ik langs mijn neus weg: „U zet toch zeker uw schoentje vanavond?"

„Ja, natuurlijk," zei meneer Zuur, „dacht je dat ik ze aan hield in bed?"

„Ik bedoel natuurlijk, dat u een schoen onder den schoorsteen moet zetten."

„Da's me te lastig morgenochtend," zei meneer Zuur, „ik zet ze altijd onder mijn stoel, anders moet ik eerst zoo'n eind loopen als ik ze aan moet trekken."

„Zet u ze dan vanavond onder den schoorsteen," drong ik aan.

„Waar is dat nou weer goed voor?" vroeg hij.

„U weet toch wel dat Sinterklaas cadeautjes in de schoenen komt doen, die onder den schoorsteen staan?" riep ik verontwaardigd. „U bent een echte verstokte kerel, ik bedoel meneer." Ik geloof dat ik tranen in mijn oogen kreeg. „Weet u dan niet, meneer, hoe uw hartje popelde toen u een kleine jongen was...."

„Dat is eeuwen geleden," viel hij mij in de rede, „en ik heb een slecht geheugen. Maar om jou een plezier te doen, zal ik vanavond mijn schoen onder den schoorsteen zetten."

Ik glimlachte, maar het kwam niet heelemaal van harte. Zoover had ik hem niet willen drijven. Want wie zou het in zijn hoofd krijgen, iets in den schoen van dien stakker te stoppen? En 't zou een treurig gezicht voor hem zijn den volgenden morgen. Een mooi onderwerp voor een groot schilder: Het Ontwaken van een Vrijgezel of: De Ledige Schoen.

Gelukkig kwam er toen net een klant, en terwijl meneer Zuur hem hielp, dacht ik na. Ik wist, dat mijn baas dien avond naar oom Knops ging, want de weduwe, die voor hem kookte, was Sinterklaas vieren bij haar kinderen in Huizum. Wacht.... een idee! Ik ging stiekum het achterkamertje in en zette het raam los.

Toen de klant weg was, zei meneer Zuur: „Je wilt zeker fuiven vanavond, Beppie? Dus ga maar naar huis, dan kun je op je gemak met rouge en zoo werken. Een goed kunstwerk eischt zijn tijd."

Ik dankte hem hartelijk en bij de deur zei ik: „Dat was toch zeker maar gekheid dat u uw schoen neer zult zetten, meneer Zuur?"

„Wat ik gezegd heb, dat doe ik," zei hij ernstig.

„Als u thuiskomt van het festijn bij Knops, vergeet u het vast," zei ik.

„Ik zet hem vast neer voor ik wegga," antwoordde hij. En dat was precies wat ik hebben moest.

Ik wenschte hem veel plezier met zijn boerenkool en zijn anijsmelk en holde naar de bakkerij, waar Jaantje Dompers zich aan het reppen was om vroeg weg te komen.

Ik liet haar geheimhouding zweren en vertelde haar mijn plan. Zij begon met te zeggen dat ik stapelgek was en ging toen voort: „Maar ik doe natuurlijk mee. Ik zal zelfs een stapeltje taai-taai-vrijsters van Manus meepikken om in zijn schoen te stoppen. Anders wordt het nog niets."

Zoo ziet men: ware vriendschap kent geen grenzen.

Om tien uur stonden Jaantje en ik tegen het muurtje van meneer Zuur zijn achtertuintje. 't Was gelukkig donker en het was geen hooge muur, maar toch was het nog een heele klimpartij met onze jurken. Ik was verschrikkelijk zenuwachtig, maar Jaantje deed niets dan giechelen.

„'t Is mooi," zei ze, „inbreken in het huis van een vrijgezel! En stel je eens voor dat hij niet naar Knops is, dan zijn we leelijk gecomprimeerd, zooals de Franschen zeggen."

„Houd je gezicht," fluisterde ik. „Je schreeuwt zoo hard dat het heele dorp je hooren kan."

„Kan mij wat schelen," hoonde ze. „Alle schande komt op jouw hoofd neer."

Ik was blij, toen ik binnen stond. Jaantje slaakte een wilden kreet, toen ze over de vensterbank tuimelde.

„Zeg maar niets," zei ze, „ik ben niet gewond. De vrijsters hebben mijn val gebroken."

Ik vond het waarschijnlijker dat haar val de vrijsters gebroken had, maar ik wou niet meer praten. 't Was doodstil toen we het trappetje opslopen en het was er afgrijselijk donker.

„Als er maar geen spook komt," zei Jaantje en ze kneep in mijn arm.

„Liever een spook dan een muis," zei ik. „Die komen misschien op de lucht van de vrijsters af. Als er muizen komen, kunnen we ze zoet houden met de vrijsters. Voor menschelijke consumptie zijn die toch niet meer geschikt."

„Jij kletst!" riep ze verontwaardigd. „Ze zijn hoogstens lichtelijk beschadigd. Ik ben er niet met mijn volle gewicht op terecht gekomen!"

„Nee," zei ik, „want dan was er geen kruimel van over."

Toen we weer vrede hadden gesloten, keken we de kamer in. Het was er licht door den maneschijn en Jaantje stapte brutaal naar binnen. Ze keek rond.

„'t Ziet er nogal netjes uit voor een mannenkamer," zei ze.

„Staat er 'n schoen?" fluisterde ik.

Probeer, bij het naar bed gaan, uw dagelijksche zorgen op een stoel naast uw kleeren te leggen. Ze zijn dan den volgenden morgen merkwaardig geslonken.

„Je bent schor van aandoening," zeide Jaantje. „Ja, er staat een schoen, maat achtenvijftig, maar 't pak vrijsters kan er nooit in."

„Dan leggen we dat er naast," zei ik en ik begon de cadeau's van Sinterklaas in den schoen te stoppen. Veel bijzonders was het niet: een pakje sigaretten, een doosje lucifers, een dasspeldje dat ik vroeger van een ongewenschten bewonderaar had gekregen, een klein potje eigengemaakte bessenjam van moeder, een paar noten en een cent met een gaatje.

„'t Lijkt wel of je verliefd op hem bent," zei Jaantje.

„'t Zijn volkomen onschuldige dingen," zei ik.

„Die cent, ja, maar van de rest weet ik het nog zoo net niet," zei ze en ze begon weer te giechelen.

Om aan dit pijnlijke tooneel een einde te maken, riep ik onverwachts: „Oei, een muis!" En toen sloeg ze op de vlucht, met groote zwaaien van haar slanke enkels.

De vrouw legt altijd het loodje.

Wat gebeurt er als een verloving verbroken wordt?
De arme „zij" wordt verweten dat zij niet eens in staat is een man vast te houden.
„Hij" wordt verwelkomd en gefeliciteerd, omdat er weer een „kans" meer is.

Toen ik den volgenden morgen op mijn werk kwam, schrok ik. Meneer Zuur was weer precies zoo grauw als dien keer, toen hij zich had overeten aan die pannenkoeken. Voor ik iets kon zeggen begon hij: „Je vriend Sinterklaas heeft zich kranig gehouden, Beppie! Toen ik thuiskwam van mijn diner, vond ik een schoen vol nuttige geschenken en een groot pak weelderig gebak. 't Smaakte heerlijk."

„U bent er toch niet van gaan eten na die boerenkool met anijsmelk?" riep ik uit.

„Ik heb er geen kruimel van overgelaten," antwoordde hij, met een fier maar zielig lachje. „Uit dankbaarheid jegens Sinterklaas."

„Maar die koek was van Jaantje," liet ik me ontvallen.

Ik dacht dat hij omviel. „Lieve hemel, had ik dat geweten," jammerde hij.

„Ik ben dankbaar voor het compliment, maar het is ellendig dat u het zoo moet bezuren."

„Niets van aantrekken, Beppie. Met een week, of hoogstens een

ER IS....

maand ben ik er wel overheen. En 't leed is maar plaatselijk — naar den geest ben ik gezond en opgewekt." En hij stak mij zijn hand toe.

„Dan kan ik u ten minste een half prettige Sinterklaas wenschen," zei ik.

Beppie

TOPPUNT VAN GIERIGHEID

Een man ging naar den burgerlijken stand en zei:

„Ik zou graag van naam veranderen!"

„En om welke reden?"

„Ik heb een pakje visitekaartjes gevonden."

HET VIJFENDERTIGSTE DRAMA SPEELT VOLGENDE WEEK

JOSSIE JOVEL.
DOOR FRANS PIET

LIEVELING!... IK HOU VAN JE!
ZEG DAT JE MET ME WILT TROUWEN, EN JE MAAKT ME TOT DE GELUKKIGSTE STERVELING!
LIEFSTE, ER BESTAAT NIEMAND ANDERS VOOR ME DAN JIJ!
O-O-O! IK KAN HET HAAST NIET GELOOVEN!
ZEG TED, HEB JE JOSSIE EN FRED OOK GEZIEN?...
WACHT!.... MISSCHIEN ZIJN ZE AAN 'T REPETEEREN VOOR DAT TOONEELSTUKJE!
GOED, NU DE VOLGENDE SCÈNE!
ZEG, WAT IS ER MET TED AAN DE HAND? IK VERTELDE HEM, DAT WE EEN TOONEELSTUKJE GINGEN OPVOEREN, EN TOEN SPRONG 'IE ALS EEN DOLLE IN HET ROND!

NIET EERLIJK

Ze speelden een spelletje kaart, zoo maar, voor de gezelligheid. Plotseling smeet een der spelers zijn kaarten op tafel.

„Een oogenblikje," schreeuwde hij. „Hier wordt valsch gespeeld!"

„Watte?" meende de ander op uitdagenden toon.

„Ja, watte," ging de eerste voort. „Hier wordt valsch gespeeld, zeg ik. Jij speelt met heel andere kaarten dan die ik je gegeven heb."

DE Winter

DOOR EDDY

De winter is een koud seizoen
Met regen, sneeuw en hagelbuien,
Hij noopt ons tot 't gebruik van jassen
en van truien
Om daarmee nog wat warmte op te doen.

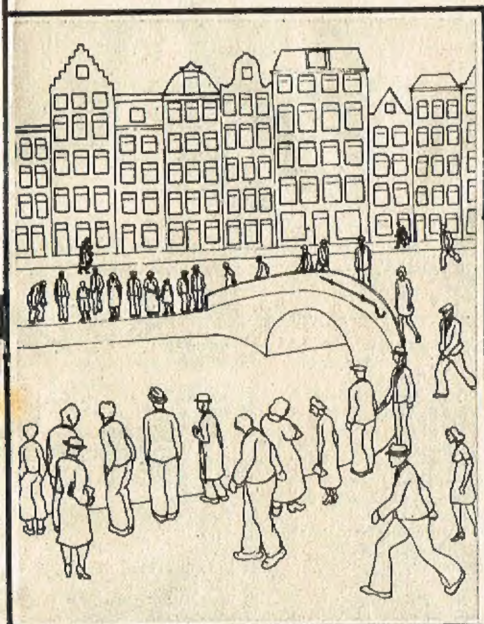
Hij brengt ons vorst, ijs, enzoovoort
Tot vreugd van hen, die schaatsen rijden,
Maar zij, die van 't trottoir afglijden
Plegen veeleer een leelijk woord.

Wij trachten hem uit huis te houden
Met tochtband, hout- en kolenvuren,
Maar ach, op straat legt hij ons in de luren
En maakt ons gniepig snip-verkouden.

Hij is een kunstenaar in het groot
Maakt wond're bloemen op de ruiten,
En verft, om zich ook eens in kleur te uiten
De wegen wit en onze neuzen rood.

Wij spelen schaak en ganzenbord
Om lange avonden te camoufleeren.
En zuchten onder 't winterteen-masseeren:
„Of 't verdikkie nooit geen zomer wordt!"

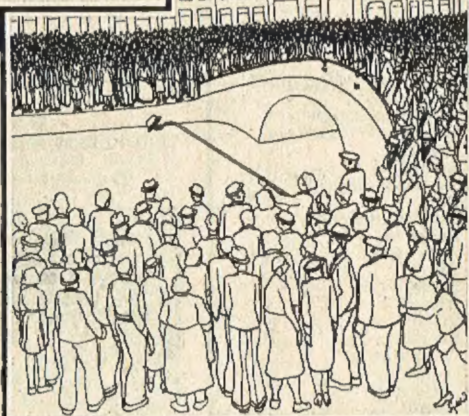

.... EEN ....

ONGELUK ....

.... GEBEURD

De zoeker naar het perpetuum mobile en de idealist ontmoeten elkaar op denzelfden doodloopenden weg.

ALTIJD GOED

Een verlegen jongeling was hevig verliefd op een meisje, doch kon maar niet den moed vinden haar te vragen. Ten slotte besloot hij zijn levenslot toe te vertrouwen aan de telefoon en hij belde haar op.

„Mejuffrouw van Taartum?"

„Ja — daar spreekt u mee!"

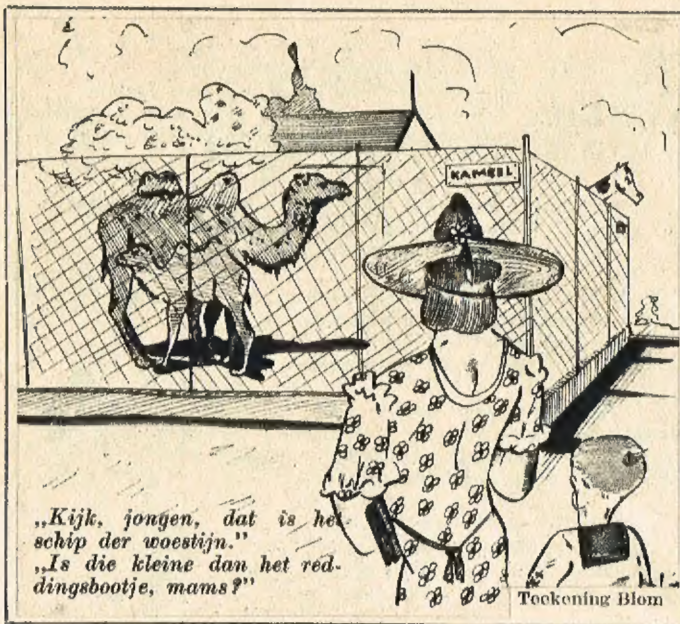
„En — hum — zoudt u met me willen trouwen, mejuffrouw van Taartum?"

„Ja, graag! Maar met wien spreek ik?"

456 LIGT ER SNEEUW OP DEN EVENAAR?

Misschien denkt menigeen: op den evenaar kan geen sneeuw liggen; want in die tropische hitte moet de sneeuw smelten, om zoo te zeggen, nog voor ze ontstaan is. Maar stijgt men op den evenaar het gebergte in, dan wordt het kouder, naarmate men hooger komt!

Zoo is bijvoorbeeld het Kenia-gebergte, dat zich op den evenaar verheft tot een hoogte van 5680 m, voorzien van gletschers en eeuwige sneeuw! Op den hoogsten top heeft men zelfs enkele der laagste temperaturen kunnen noteeren, die ooit zijn waargenomen.

„Kijk, jongen, dat is het schip der woestijn."
„Is die kleine dan het reddingsbootje, mams?"

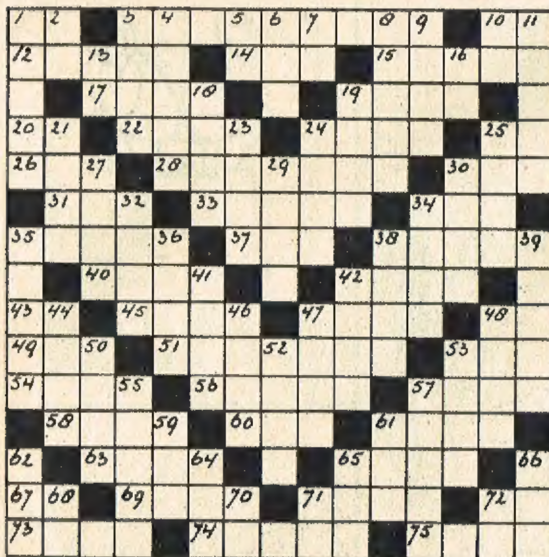
Teekening Blom

Hij: „Je had me beloofd, dat ik een dienstmeisje zou krijgen als we getrouwd waren!"

Teekening H. Rotgans

KRUISWOORDPUZZLE

HORIZONTAAL :

1 Jaar des Heeren
3 Schoeisel
10 Voorzetsel
12 Boek van Mohammed
14 Tijdperk
15 Rivier in België
17 Landbouwwerktuig
19 Voertuig
20 Bijwoord
22 Verharde huid
24 Punt
25 Voornaamwoord
26 Bedorven
28 Sneeuwvallen
30 Koud
31 Insect
33 Kwaad
34 Visch
35 Neerslag
37 Waanzinnig
38 Muze
40 Krijgsgod
42 Stand
43 Familielid
45 Stoot
47 Voorteeken
48 Soortelijk gewicht
49 Wapen
51 Gebak
53 Afkorting: Andere uitgave
54 Familielid
56 Voorzetsel
57 Omgangsmiddel
58 Ontkenning
60 Insect
61 Vaartuig
63 Klinknagel
65 Kiem
67 Voertuig
69 Hoeveelheid vocht
71 Oude Europeaan
72 Familielid
73 Meubel
74 Schoeisel
75 Insect

VERTICAAL :

1 Bouwland
2 Zangnoot
3 Schildknaap
4 Dierenwapen
5 Voorzetsel
6 Vreemde munt
7 Zangnoot
8 Eiland bij New York
9 Slim
10 Herkauwer
11 Bediende
13 Zangnoot
16 Element
18 Geestdrift
19 Doorgang
21 Hoofdstad
23 Loot
24 Uiting van droefenis
25 Lichaamsdeel
27 Ambtsgewaad
29 Denkbeeld
30 Versleten
32 Hoogte
34 Palmsoort
35 Verhaal
36 Romeinsch keizer
38 Nobel
39 Muziekinstrument
41 Pakhuis
42 Liefdegod
44 Duitsche stad
46 Nakomeling
47 Kellner
48 Weekdier
50 Teeken
52 Plaats in Noord-Holland
53 Karakter
55 Partij
57 Deel van een wandelstok
59 Oogenblik
61 Danspartij
62 Vernis
64 Speelgoed
65 Getal
66 Zeef
68 Zonnegod
70 Losplaats
71 Vreemde munt
72 Wiskundig getal

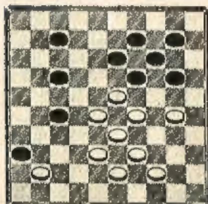
Oplossing vorig nummer:

L	E	P	E	L	A	A	R		S	L	A	B	B	E
A	G	E	N	T			E			K	R	A	A	N
D	A	N	K			T	E	L			E	L	B	E
D	A	S			D	E		A	L			K	O	R
E	L			M	O	E		D	O	G			E	G
R			N	O	O	R	W	E	G	E	N			I
		S	O	O	S		I		E	M	O	T	I	E
G	E	N	O	T			N			S	T	A		
E	V	E	R			E	T	S			A	K	T	E
N	E	L			K	L	E	I	N			T	O	R
E	N			D	A	A	R		I	R			N	O
U			H	A	A	N			K	A	T			S
G		L	A	N	S			R	K		E	E		
T	E	E	L	T			K	O	E		E	R	G	O
E	L	I	T	E		A	M	E	R	O	N	G	E	N

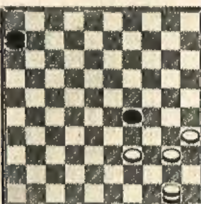
DAMMEN

TER OPLOSSING

PROBLEEM No. 7*
St. W. Duursma, Wageningen.

PROBLEEM No. 8*
J. J. H. Mertens, Leiden.

Voor beide problemen geldt : Wit speelt en wint.

OPLOSSINGEN

No. 5*. Wit : 20—14, 33—28, 38 : 29, 30—24, 42—37, 47 : 38, 29—24, 24 : 4 (30—39*), 4 : 16 (25—30*), 45 : 43, 43—39 of 50—44 wint. Een goed geheel : Een belangwekkend slot is in een forsch, zelfs vrij lastig probleem belichaamd.

No. 6*. Wit : 49—44, 43—39, 39 : 17, 16 : 7, 26—21 wint.

OPENINGSCOMBINATIE
van J. B. M. J. Eekhoud, Rotterdam.

Na de beginzetten eener partij 1. 34—30, 20—25 ; 2. 39—34, 14—20 ; 3. 33—28, 18—23 ; 4. 31—27, 20—24 ; 5. 37—31, 15—20 ; 6. 41—37, 12—18 ? wint Wit 2 schijven door 34—29, 31—26, 27—21 enz. Hoewel in principe bekend, is deze combinatie door de korte inleiding interessant. R. C. K.

Alles betreffende deze rubriek te adresseeren aan R. C. Keller, Van Speykstraat 55bel, Amsterdam (W.).